



een essay over het ontwikkelen
van mijn eigen ontwerp
methodes.

woord vooraf

De afgelopen vijf jaar aan de HKU waren als een expeditie ver van huis op onbekend terrein: erg spannend en stimulerend, maar niet zonder gevaren. Het schrijven daarover, in dit verslag, is in een ander opzicht een uitdagende expeditie. Gelukkig kon ik gedurende mijn omzwervingen rekenen op de steun van een vaste achterban. Ik heb het mede aan deze personen te danken dat ik beide expedities zonder kleerscheuren ben doorgekomen.

Anke Coumans begeleidde me door het dichte donkere bos der theorieën en gaf me een theoretische verrekijker cadeau. Mijn onbezonnen kijk maakte plaats voor een meer scherpe blik. Waarbij ik er steeds meer in slaagde om mijn interesses aan methodes en theorieën te koppelen. Ik hoop dat mijn afstudeerproject en dit verslag het bewijs vormen van de expeditie die ik als ontwerper volbracht. En eveneens de ontwikkeling van mijn methodiek in kaart brengt. Anke bedankt!

Mijn altijd geïnteresseerde vader, Martien Plaatsman, is een copywriter in hart en nieren maar komt daar zelf nu ook pas achter. Voordat hij door een groot bureau weggekaapt wordt hoop ik hem nog aan mijn zijde te houden. Hij snapt altijd alles wat ik hem uitleg, ook al heeft dit niks met zijn vak te maken. Door zijn kritische kanttekeningen en meedenkend vermogen ben ik me tijdens mijn studie en tijdens het schrijven aan dit verslag nog bewuster geworden van mijn rol als ontwerper. Hiervoor ben ik hem zeer dankbaar. Ik hoop middels mijn eindproject en dit verslag hem iets terug te hebben geschonken. Martien bedankt!

Verder wil ik mijn vrienden bedanken voor hun steun. Voor de uren dat zij zich beschikbaar stelden. Zonder hun (vakkundige) hulp was mijn speurtocht op een fiasco uitgelopen. Felix, Boris, Jaya, Willem, Jeroen en mijn broertje Rein, bedankt!

Inhoudsopgave

P. 9	Hele kleine inleiding	P. 34	5. Orde!
P. 10-11	1. Methodes: om te hanteren en te repareren.	P. 34	5.1 Hercontextualiseringsmethode & ordeningsmethode in het projectboek
P. 10-11	1.1 Methodes zijn persoonlijk	P. 35	5.2 Meerdere fases
P. 12	1.2 Methodes voor het overzicht	P. 37	5.3 Verandering in de loop der jaren
P. 12	1.3 Handigheidje wordt methode	P. 43	5.4 Onderdelen uit mijn procesboek
P. 13	1.4 Drie verschillende methodes	P. 43	5.5 Methode van de iconen
P. 14	2. Reflectie	P. 44	5.6 Methode van de tijdslijn
P. 14	2.1 Academie: weinig aandacht voor de theorie van het proces	P. 45	5.7 Methode van de concreetsie
P. 15	2.2 Lopen we achter ?	P. 46	5.8 De opneem- en uitschrijfmethode
P. 16-17	2.3 Proces in kaart brengen	P. 48	5.9 Methode van de archivering
P. 18-19	2.4 Beter dan voorzeggen	P. 49	5.10 Presentatie voorbereidmethode
P. 20-21	3. Van de plank	P. 50	5.11 Analysemethode
P. 20	3.1 Fascinaties	P. 51	5.12 De planningsmethode
P. 22-23	3.2 Bewust van je fascinaties voor de inhoud	P. 52	5.13 De all-overzichtmethode
P. 22-23	3.3 Fascinatie begin van mijn afstudeerproject	P. 54	6. In de maak
P. 24-25	3.4 Fascinatieplank	P. 54	6.1 Verbeeldingsmethodes
P. 24-25	3.5 De achtergronden	P. 56	6.2 Mijn bewustwording van verbeeldingsmethodes
P. 26	4. Van ervaring tot onderzoeksmethode	P. 56	6.3 Met vallen en opstaan
P. 27	4.1 Gesprekje werd methode	P. 58	6.4 Karel Martens: 'Durf te doen'
P. 29	4.2 Dialogische onderzoeksmethode	P. 59	6.5 De eisen die ik moest stellen aan mijn verbeeldingsmethodes
P. 29	4.3 Blij	P. 60	6.6 Tools
P. 30	4.4 "Lela Saida"	P. 63	6.7 Tot slot: een Plucboek
P. 31	4.5 "Waar is die moslima die me gaat helpen?"		
P. 32	4.6 Succes & resultaat		

hele kleine inleiding

Het vierde jaar is voor mij het jaar om terug te kijken op mijn hele academie periode. Hoe ben ik veranderd als ontwerper? Ben ik überhaupt een ontwerper geworden? Ik ben nu in staat om alles wat ik doe en denk met een theoretische bril op aan elkaar te linken en mijn identiteit als ontwerper te definiëren. Vooral nadenken over hoe deze identiteit, die nog in de kinderschoenen staat, zich in de toekomst gaat ontwikkelen.

Die identiteit wordt gevormd door de methodes die ik hanteer. Als die methodes worden verbeterd zal mijn identiteit kunnen groeien of zelfs van gedaante kunnen veranderen.

Mijn bewustwording van methodes is er altijd geweest. Eigenlijk is die bewustwording mij opgedrongen omdat ik kamp met een fysieke beperking aan mijn arm. Qua verbeeldings methodes heb ik het altijd op een 'te behappen' manier moeten klaren. Ik neem de ervaringen van deze ontdekkingsstocht als uitgangspunt en probeer een theoretisch kader te ontwerpen waarin mijn ervaringen op het gebied van ontwerpmethodes passen.

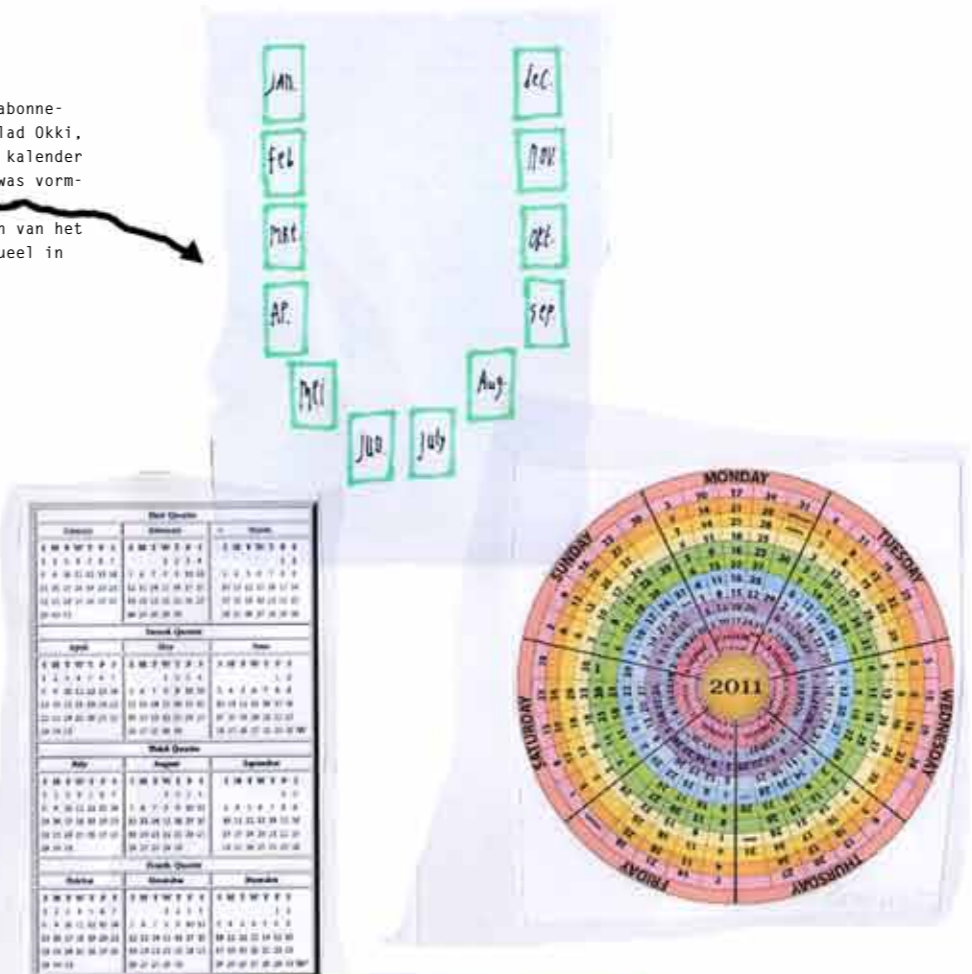
Methodes maak je om je 'kunnen' te vergroten. Maar voordat je daartoe in staat bent is het eerst zaak om bewust te raken van methodes, ze te hanteren en te repareren. In dit essay zal ik ook ingaan op de bewustwording en ontwikkeling van mijn methodes tijdens mijn afstudeeronderzoek, hoe ik ze toepaste en wat dit heeft opgeleverd.

1. Methode: om te han- teren en te repareren.

1.1 Methodes zijn persoonlijk

Het begrip methode is erg breed en is niet alleen te gebruiken in het ontwerpproces. In het dagelijks leven gebruikt iedereen zijn eigen methodes. Je zou dit ook een format kunnen noemen. Bij het maken van een planning kun je bijvoorbeeld de 12 maanden van het jaar visueel voor je zien. Iedereen doet dat op een andere manier, zijn eigen manier. Je gebruikt die manier omdat het voor jou dan begrijpelijk is. Voor jouw brein zijn de 12 maanden niet meer te overzien en te onthouden, dus ontwerp jij een manier waardoor je het wel kunt onthouden en overzien. Je maakt het op jouw manier begrijpelijk omdat je beperkt wordt in je denken, door je eigen brein. Je ontwerpt een methode vanuit een beperking, een beperking in denken. Je hebt dus, bewust of onbewust, een ordening aangebracht en dus een methode ontworpen. Methodes zijn dus erg persoonlijk.

Ik had vroeger een abonnement op het kinderblad Okki, hierin zat vaak een kalender die op deze manier was vormgegeven. Zo heb ik de maanden van het jaar nog altijd visueel in mijn geheugen.



1.2 Methodes voor het overzicht

Tijdens een ontwerpproces moet je een bepaalde controle hebben over wat je aan het doen bent. Als de controle zoek raakt of het proces te ingewikkeld wordt, ga je al gauw met ordeningsmethodes werken, omdat het anders niet meer te overzien is. Het is erg belangrijk dat je als ontwerper je bewust bent van de methode waarmee je werkt. Een methode is er om de toekomst te kunnen hanteren en het verleden te repareren.

1.3 Handigheidje wordt methode

Wat ik een op gegeven moment zelf merkte is, dat ik bepaalde handigheidjes kreeg om dingen te ordenen, presentaties voor te bereiden of iets op een bepaalde manier uit te werken. Eigenlijk zijn deze handigheidjes ook een soort methodes en ik ben me eigenlijk nooit bewust van geweest van het feit dat ik deze methodes continu aan het bijschaven was. De methodes zijn geëvolueerd in de jaren. De losse delen waaruit een methode is opgebouwd noemde mijn docent "autonoom-beeldende- vormgeving" altijd 'vondsten'. Een vondst zie ik als een code. En meerdere codes worden een format en een format is een ander woord voor methode. Als ik dan door het combineren van codes een format creëerde waarmee ik iets volgens een bepaalde methode beeldend uitwerkte, kan ik, als ik erop terug kijk, zeggen dat dit een verbeeldingsmethode was.

1.4 Drie verschillende methodes

Methodes zijn er in verschillende vormen. Het is belangrijk om hier onderscheid in aan te brengen. In het ontwerpproces maak ik gebruik van drie verschillende methodes.

1: onderzoeksmethodes



Als je onderzoeks-, ordenings-, en verbeeldingsmethodes op de juiste manier gebruikt, dan zal het ontwerpproces vloeiender verlopen.

Als je je daar van bewust bent zijn fouten in het proces sneller te herkennen. Ik hoor vaak mensen in de klas zeggen dat ze "vastzitten". Voor mij is dit een teken dat de methodes die ze gebruiken nog niet optimaal werken of de student zich er niet van bewust is met welke methode hij aan het onderzoeken, ordenen of ontwerpen is, wat ertoe leidt dat de ontwerper het overzicht niet meer heeft en niet meer weet hoe het nu verder moet.

2: ordeningsmethodes



3: verbeeldingsmethodes



Een fout in een proces duidt op een methode die nog niet op de juiste manier gebruikt of doorlopen wordt. Er worden stappen overgeslagen of er wordt niet in de juiste volgorde gewerkt, waardoor de methode niet effectief is. De methode is juist een manier waarop je bewust onderzoekt, ordent, of ontwerpt.

Ik zal in dit essay nader uitleggen welke methodes ik gebruik, hoe ik me er bewust van geworden ben en hoe ik deze ontwikkelde methodes inzet tijdens een proces. Ook zal ik mijn afstudeerproject van achter de coulissen beschrijven en inzicht geven in hoe het proces verlopen is. Hierbij zal ik nader ingaan op de drie bovengenoemde methodes en hoe deze methodes in de jaren verbeterd zijn.

2 Reflectie

2.1 Academie: weinig aandacht voor de theorie van het proces

Het vak van ontwerper leren bestaat volgens mij uit het onder controle krijgen van je proces en dus ook van je methodes. Op de academie wordt aan de theoretische kant ervan weinig aandacht besteed, terwijl ik vind dat dit het alle belangrijkste is van de opleiding. Ik heb me wel eens afgevraagd waarom hier niet nadrukkelijker les ingegeven wordt, zodat studenten bewust bezig leren zijn met het ontwikkelen van methodes waarmee zij het ontwerpproces vloeiend kunnen doorlopen.

2.2 Lopen we achter?

Als je werktuigbouwkunde studeert word je onder andere de methode van het morfologische overzicht geleerd.

Deelfuncties	A	B	C	D	F
Oriënteren	duwen	scrollen	ongelijke krachten	blokkeren	roteren
Samenvoeger	geleiden	duwen	bewegen	bewegende geleidingen	
Spatieren	stoppen	verschillende snelheid	wegduwen	verdelen	
Transporteren	vlak transport	geleiden transport	duwen	oo rollen	via rails
Tellen	mechanisch	elektronisch	wegen		
Stroom verdelen	bewegend	duwen	geleiden	verschuiven	dynamische pusher
Laag vormen	duwen	stop	verschillende snelheden	griper	
Verplaatsen	zugnap	duwen	vallen		
Stapel vormen	omhoog	omlaag	kolon vormen	samenvoegen	griper

Het morfologische overzicht is een overzicht waarin je bepaalde keuzes tijdens een complex ontwerpproces, door het opschrijven of uittekenen van alle mogelijke opties, tegen elkaar afweegt.

Deze methode heeft het effect dat je veel verder denkt dan je eerste idee. Ik denk dat je deze methode ook zou kunnen toepassen op het grafisch ontwerpen. Je moet vaak bepaalde zaken tegen elkaar af wegen. In het grafischontwerp-vak is geen standaard model dat de ontwerper dwingt om verder te denken dan zijn eerste idee en waarmee hij de 'beste' oplossing kan aflezen. De huidige grafisch ontwerper moet deze methode geheel zelf ontwerpen en dat is een heel persoonlijke zaak.

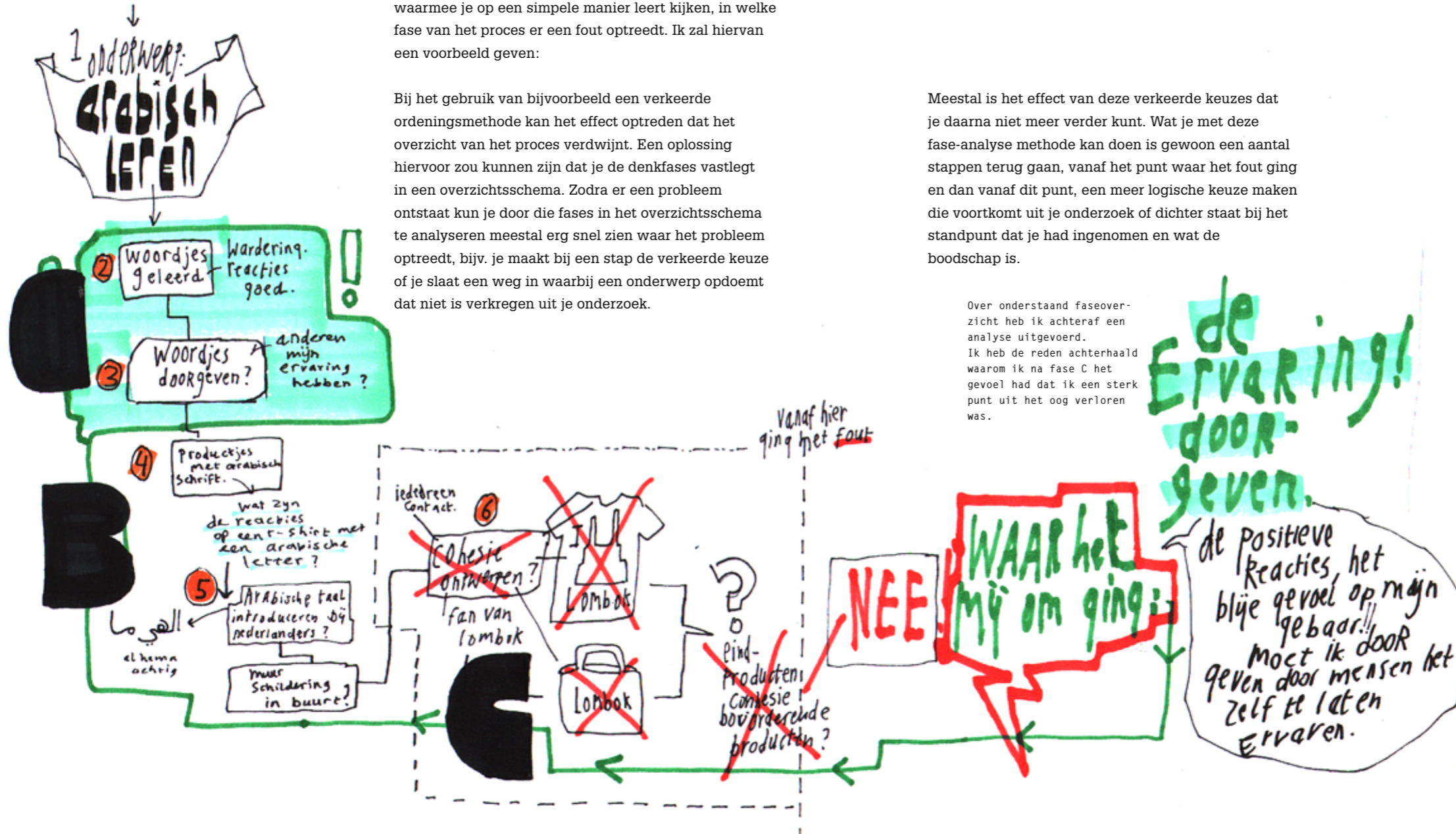
De juiste weg door alle mogelijke opties is aangegeven met een lijn. Het geeft een duidelijk overzicht van wat de opties waren, en welke keuzes gemaakt zijn.

2.3 Proces in kaart brengen

Wat ik doe bij het zogenaamde 'vastzitten' zou je bijvoorbeeld een analyse methode kunnen noemen, waarmee je op een simpele manier leert kijken, in welke fase van het proces er een fout optreedt. Ik zal hiervan een voorbeeld geven:

Bij het gebruik van bijvoorbeeld een verkeerde ordeningsmethode kan het effect optreden dat het overzicht van het proces verdwijnt. Een oplossing hiervoor zou kunnen zijn dat je de denkfases vastlegt in een overzichtsschema. Zodra er een probleem ontstaat kun je door die fases in het overzichtsschema te analyseren meestal erg snel zien waar het probleem optreedt, bijv. je maakt bij een stap de verkeerde keuze of je slaat een weg in waarbij een onderwerp opdoemt dat niet is verkregen uit je onderzoek.

Meestal is het effect van deze verkeerde keuzes dat je daarna niet meer verder kunt. Wat je met deze fase-analyse methode kan doen is gewoon een aantal stappen terug gaan, vanaf het punt waar het fout ging en dan vanaf dit punt, een meer logische keuze maken die voortkomt uit je onderzoek of dichter staat bij het standpunt dat je had ingenomen en wat de boodschap is.



Over onderstaand faseoverzicht heb ik achteraf een analyse uitgevoerd. Ik heb de reden achterhaald waarom ik na fase C het gevoel had dat ik een sterk punt uit het oog verloren was.

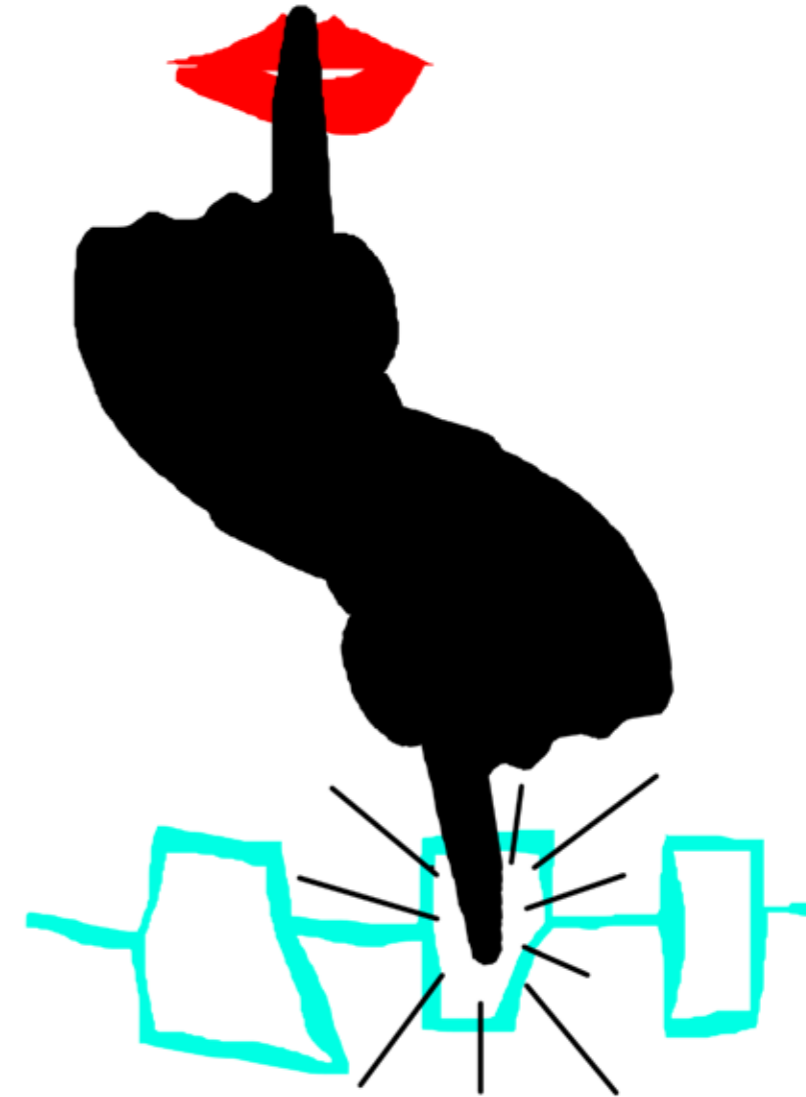
2.4 Beter dan voorzeggen

Ik denk dat deze manier van werken beter is, dan het maar blijven geven van nieuwe input als docent en het maar blijven aanhoren van verhalen als student, verhalen waarin mensen vertellen hoe zij jou onderwerp zouden hebben aangepakt en in welke vorm ze dit zouden gieten. Degene die feedback geeft kan het bij het rechte eind hebben, maar het is eigenlijk het voorzeggen van een antwoord.

Wat het nadeel daarvan is dat een docent je kan verleiden en soms kan overhalen om zijn visie, die in zijn feedback is verwoord, als de juiste uitwerking te gaan zien. De student maakt dan iets wat bijna is voorgezegd en wat niet uit zichzelf komt, uit angst voor een onvoldoende.

Soms kan feedback van een ervaren ontwerper je bewust laten worden van je beperking in je denken en je laten zien dat jouw idee zeker mogelijkheden heeft. Je kunt dan gerustgesteld verder gaan en nadenken over de feedback die je hebt gekregen en misschien

zelfs tot betere ideeën komen dan degene die je de feedback heeft gegeven. Maar ik denk dat het beter is dat de docent een student helpt bij het vinden van bepaalde richtingen, welke zouden kunnen leiden tot de juiste oplossing. Hierbij gaat het niet om 'voorzeggen', maar om de student te helpen in zijn zoektocht naar de oplossing. De docent zou de student zelf moeten laten uitvinden in welke fase van het proces de fout optreedt. Degene die feedback geeft moet het hebben over waar de fout zit in het proces en in welke fase van het proces ze zich bevinden. Natuurlijk is dan bewust zijn van de methode van werken wel een voorwaarde



3 VAN DE PLANK

3.1 Fascinaties

Toen ik in het derde jaar grafisch ontwerpen zat, ben ik mij gaan bezighouden met het bewust worden van mijn fascinaties. Ik zie eigenlijk alles waar je dagelijks steeds weer aan kunt denken en wat je door het opzetten van een bepaalde bril, met elkaar kunt linken, als een fascinatie. Een fascinatie is simpelweg een onderwerp waar je vaak aan denkt.

Het kunnen grote onderwerpen zijn, maar ook hele kleine. Je kunt een bepaalde mening hebben over een onderwerp uit het nieuws en dit gebruiken als onderwerp voor een project, maar als je elke dag de kat van de burens in de gaten houdt, kan dit net zo goed een hele waardevolle fascinatie zijn om te gebruiken als ontwerper.



3.2 Bewust van je fascinaties voor de inhoud

Bewust ontwerpen, bewust denken, bewust worden waar je aan denkt, dat is de kunst bij het zoeken van je fascinaties en onderwerpen die je gebruikt bij (vrije) opdrachten. Als je je bewust bent van die fascinaties en je bewust bent van wat een fascinatie is, zal dat bewustzijn een onuitputtelijke bron van onderwerpen zijn, waarbij jij als ontwerper in de vertaling zult moeten kiezen welke rol je als ontwerper zult aannemen: de activist, de registrator, de bewustwordingsproces-opgang-brenger of de typograaf, etc.

3.3 Fascinatie begin van mijn afstudeerproject

Ik woonde in een straat waar veel jeugd op straat hing. Vooral Marokkaanse jochies waren vaak van de partij. Ik woonde op drie hoog en had een bureau aan het raam. Ik zag wat ze uitspookten. Ik zag ze vluchtig checken of alle fietsen wel op slot stonden of ik zag ze naar binnen kijken bij een raam waar nog licht brandde. Ik zag 16-jarige jongetjes zonder helm op een motor rijden of om 1:00 uur 's nachts nog met een groepje over straat slenteren.

Ik begon me te interesseren voor deze groep jongens. Waar waren ze mee bezig? Zaten ze nog op school? Zouden ze echt doen wat ik dacht? En wie waren hun ouders? En dan waren er nog wel 100 meer van dit soort vragen, waarmee ik dagelijks in mijn hoofd zat. Op een gegeven moment concludeerde ik dat dit een fascinatie was die ik zou kunnen gebruiken voor opdrachten die ik op school kreeg.





3.4 Fascinatieplank

Als je concludeert dat je een fascinatie hebt voor een bepaald onderwerp, is het altijd moeilijk om direct te weten hoe je deze kunt inzetten. Wat ik deed is een fascinatie als het ware op de plank leggen en zorgen dat ik deze niet uit het oog verloor, want naast deze fascinatie had ik nog meerdere fascinaties die ik aan het ontdekken was. Al deze fascinaties legde ik op mijn fascinatieplank om ze op het juiste moment te kunnen gebruiken.

3.5 De achtergronden

Door het kijken naar documentaires en het lezen van artikelen over dit onderwerp, kreeg ik een goed beeld van wat er in de koppies van deze 'gastjes' omging. Ik begon alle documentaires uit te schrijven als een soort samenvatting en somde hierbij bijvoorbeeld de problemen op waar men over sprak, wat de oorzaak er van was en hoe de problemen op te lossen waren. Door deze methode kreeg ik een goed beeld van de achtergrond van dit gedrag en begon me daarom in te leven in de situatie van deze jongetjes. Ik merkte dat ik begrip kreeg voor hun situatie en stelde me voor wat ik zelf zou doen als ik door een taalbarrière slecht kon communiceren met mijn ouders, door mijn afkomst negatief werd neergezet in de media en alle mensen uit mijn land werden aangekeken op de problemen die een klein groepje veroorzaakte. Ik zou het oneerlijk vinden, en dat is zacht uitgedrukt.

Hier zie je hoe ik een documentaire uitgeschreven en gedocumenteerd heb. Mijn hele documentatie is een tijdslijn gefocust op de problemen rond Marokkaanse jongeren.

1. Het zijn zware tijden
2. Bos en Lommer heeft slechte Reputatie
3. Slechtste buurt van Nederland.
4. Diefstal in buurt
5. buurt beveiligingsteam worden door jongeren "veraders" genoemd.
6. Jonge kinderen zijn kwetsbaar
7. Gemis van vader wordt afgekeerd door cadeaus
8. Jongeren kunnen bebis niet met hun problemen/frustraties
9. 'Bezicht' → papa zegt: mietje
5. Vaders geven zonen geen waardering van wat ze goed doen.
10. Vaders moeten taboes in cultuur verschil doorbreken.
11. Vaders moeten luisterend oor ~~zijn~~ bieden zonder dat zón zich bezwaard voelt (dat vader zecht dat te zwaar is)
12. Zoons willen niet op eigen benen staan
13. als vaders hun wat vragen doen ze het tegenovergestelde
14. Waarom hebben kinderen hier alles maar willen ze niet leren.
15. Houding van jongeren is vraag om aandacht
16. door frustraties ~~niet~~ niet kunnen concentreren, tot ze van school worden gestuurd.
17. Negatief beeld Marokkanen in media.
18. Door nagatlef beeld worden goedwillende gedemotiveerd
19. Marokkaanse jeugd motiveert zichzelf niet, maar is teleurgesteld.
20. als je op straat bivaakend moet je erbij horen (streetcredits)
21. Je moet wel streetcredits verdienen anders hoor je er niet bij
22. goedwillende moet dubbel zo hard werken door negatief beeld.
23. Moeilijk voor jongeren werken om bij groep jongeren tot de orde te roepen.
24. Veel jongeren kennen geen pijn, gerude, tenen niet van Consequenties, geen geweten.
25. Wijkteam jongeren ~~wordt~~ wordt geen melding geboden voor hun inzet.
26. Budget is te klein voor Veiligheids project
27. voor een snoepje zijn de jongeren niet te motiveren
28. Stadsdeel wil orgaan geld voor vrijmaken.
29. motivatie is er by said en jeugd naar gemeente heeft geen budget → of duurt te lang met regelen.
30. ER is te veel wat moet gebeuren ~~voor de~~ in vergelijking met de midellen die er zijn.
31. Werken met oordeelkardeden.
32. Ouders betrekken bij problemen jongeren
33. ER wordt te veel van veiligheids project verwacht maar er zijn niet genoeg midellen.
34. er wordt niet geïnvesteerd in ouders.
35. Mensen die over het geld gaan kennen het veld niet computerwerk ervaren niet de emotie.
36. Alles hangt op Said.
37. ER wordt niet geïnvesteerd in goede mensen zoals said
38. Werkwijze said kan niet gekopieerd worden want is uniek.
39. Gemis van aandacht ouders wordt opgelost door groep vrienden.
40. teleurstellingen zijn opstapeling van frustratie.

4 Van ERVARING tot ONDERZOEKS METHODE

Ik kwam in een nieuwe buurt wonen die nog multicultureler was dan mijn oude buurt. Ik merkte dat er op straat veel Arabisch gesproken werd. Na een tijdje begon ik het een beetje vreemd te vinden dat al die mensen met mij gesprekken konden voeren in het Nederlands. Niet alleen over het weer, koetjes en kalfjes, maar echt op niveau. En ik kon geen enkel woordje Arabisch.

Ik begon een beetje na te denken over integreren. Ik ben toevallig opgegroeid in Nederland en heb twee Nederlandse ouders en de immigranten die in ons land komen moeten zich aanpassen aan onze cultuur. Terwijl globalisering als een positief punt wordt ervaren blijven we op dat gebied nog een klein beetje achter. De immigranten doen ontzettend veel moeite om zich aan te passen anders worden ze simpelweg niet geaccepteerd. En wat doe wij? Niks.... Ja soms hun zinsbouw corrigeren om ze te 'helpen'. Ik hou er van om dingen die zo vast als een huis lijken te staan te bevragen. Ik vind dat wij als autochtone Nederlanders een klein gebaar moeten maken.

Als ik immigrant zou zijn zou ik het gevoel hebben dat de Nederlanders boven me staan. Ik moet me volledig aanpassen, mijn halve identiteit verloren laten gaan en alles over Nederland en haar bevolking leren, terwijl er door de Nederlanders geen vinger wordt uitgestoken. Ik vind dat we op dit moment geen gelijkwaardige positie hebben en dat het inlevingsvermogen van de autochtone Nederlanders flink tekortschiet. Zij hebben geen idee hoe moeilijk het is om een nieuwe taal te leren.



Een screenshot van een filmpje op het kanaal van Maha, die veel filmpjes heeft gepost waarin ze lesgeeft in de Arabische taal.

4.1 Gesprekje werd methode

Ik ben als gebaar een aantal woordjes Arabisch gaan leren. Om te oefenen ben ik eerst wat filmpjes gaan kijken op YouTube en heb wat begroetingen geleerd. Ik testte dit dan uit in de winkel en de reacties waren altijd erg goed.

Op een gegeven moment begon de bakker bij mij beneden mij nieuwe woordjes te leren en langzamerhand ontdekte ik dat ik een heel groot gebaar aan het maken was. Andere winkeliers gingen dat ook doen en ze werden mijn vaste docenten.

Ik liet zien dat ik ook geïnteresseerd was en zij voelden zich gewaardeerd, met het effect dat ik als een soort vriend met een brede glimlach in de winkel werd ontvangen. In de winkel schreef ik vaak woorden op bonnetjes en nam die mee naar huis. Ik maakte een speciaal boekje van woordjes die de winkeliers en ik op kassabonnetjes hadden geschreven. Zo leerde ik steeds meer. Langzamerhand begon ik te beseffen dat ik door het simpelweg voeren van gesprekjes een bepaalde mening over dit onderwerp had gevormd en ik ontdekte dat alle allochtonen erg positief op mijn gespreks pogingen reageerde. Dit was een manier was waarop ik verder onderzoek moest gaan doen.



Dit was mijn eerste boekje, waarin ik Arabische woordjes opschreef, die ik leerde van mensen op straat.



4.2 Dialogische onderzoeksmethode

Ik besloot deze dialogische onderzoeksmethode bewust in te gaan zetten. Ik was benieuwd of iedereen zo positief op mijn pogingen zou reageren. Ik begon mijn onderzoeksmethode in te zetten in verschillende contexten. Als ik uitging en ik zag een persoon waarvan ik dacht dat deze Arabisch sprak, zocht ik door middel van een Arabische begroeting of klein gesprekje contact met deze persoon. Ik peilde dan zijn reactie en begon op een gegeven moment doelgericht na te denken of ik deze persoon eventueel kon gebruiken in mijn project. Ik begon de situaties op te zoeken en mijn onderzoek werd een beetje obsessief. Op een nacht liep ik over straat en werd door een aantal Marokkaanse jongens in een auto een beetje pesterig begroet. Ze vroegen wat ik aan het doen was en ik reageerde hierop in het Arabisch en wenste ze een goede nacht. Vaak merkte ik dat Arabisch sprekende mensen erg verrast waren en wilden weten welke reden er achter zat dat ik Arabisch sprak. Het gesprek met die jongens die nacht sloeg dan ook gelijk helemaal om. Ik ben bij die gasten in de auto gaan zitten heb met hen gesproken over waarom ik de Arabische taal sprak, wat voor project ik in gedachten had en wat ik er in de toekomst mee zou kunnen doen.

4.3 Blij

Dit soort ervaringen maakt me altijd erg blij en gaf me moed om door te gaan met mijn onderzoek in het veld. Ik vond het leuk om mensen te verrassen en om hen op deze simpele manier een beetje blij te maken en zich gewaardeerd te laten voelen.

De lange gesprekken die ik met mensen had vond ik erg leuk, maar waar ik vaak ook erg blij van werd, waren de acties waarbij een enkel woord een glimlach op het gezicht van een persoon kon toveren.

4.4 “Lela Saida”

Ik stond 's nachts een keer samen met een vriend wat te eten op de hoek van een straat. Achter ons stond een Marokkaan. We hebben geen woord met elkaar gewisseld maar ik had wel in de gaten dat hij ons gesprek volgde. Toen mijn vriend en ik even later weg fietste zei ik tegen hem: Lela Saida!, wat goedennacht betekent. Een brede grijns verscheen op zijn gezicht en hij groette ons terug.

Bij de Albert Heijn had ik ook een leuk grapje ontdekt: veel caissières die daar werken zijn Marokkaans en nemen onder elkaar vaak afscheid met het woord: Be'slemma of S'lemma wat meer Marokkaans Arabisch is, en wat 'doei' betekent. Een leuke manier om een glimlach op hun gezicht te krijgen is bij het verlaten van de kassa zeggen: S'lemma!

Het leuke was ook dat ik vaak in contact kwam met mensen die mij Arabische les wilden geven. Zo raakte ik 's nachts in de stad een keer in gesprek met een man die ik de Arab-man noemde. Hij was gevlucht en was al een aantal jaren aan het procederen om in Nederland te blijven. Hij vond het erg leuk dat ik Arabisch leerde en bood aan om mij bijlessen te geven. Ik heb zo'n vijf lessen van hem gehad, waarbij ik hem meestal in de stad ontmoette. We gingen dan ergens rustig in de bibliotheek zitten en super geduldig leerde hij mij wat ik van hem vroeg. Wel verrassend is dat het gebruik van taal dat soort dingen teweeg kan brengen. Helaas kon de Arab-man erg slecht Nederlands en daarom heb ik hem maar verteld dat het voor mij zo erg moeilijk leren was.

4.5 “Waar is de moslima die mij gaat helpen?”

Op een maandagmorgen zat ik in de trein naar Utrecht. Ik deed toen een cursus Arabisch op de volksuniversiteit in Utrecht. Ik moest woordjes stampen en woordjes vervoegen. Ik zat in de trein te studeren toen we bij Heerenveen aankwamen. Ik zat een beetje te worstelen met de vervoegingen en raakte afgeleid door alle mensen op het perron. “Waar is de moslima die mij gaat helpen?” vroeg ik me af. Ik snelde koppen op het station, maar ik zag geen moslima. De coupé stroomde langzaam vol en ik was de moslima eigenlijk alweer vergeten. Toen bijna alle plaatsen bezet waren, kwam er een ineens een moslima naast me staan. “He!”, zei ik, “kom hier zitten, je kunt me helpen.” Zij keek gelijk naar het boek wat ik voor me had liggen. “Je leert Arabisch? Wauw wat leuk.” Het bleek een meisje uit Irak te zijn, ze was zeven jaar in Nederland en sprak de Nederlandse taal ontzettend goed. Ik had gelijk in de gaten dat het een erg slim meisje was. Ze gebruikte woorden die ik niet in mijn vocabulaire had. We hebben twee en een half uur gepraat en zij heeft mij geholpen met de vervoegingen. We hebben elkaars telefoonnummers genoteerd en hadden regelmatig contact via e-mail en telefoon. Zij hielp mij met Arabisch en ik vertelde haar over mijn project. Ze was getrouwd, maar omdat zij het verhaal uitgelegd had, vond haar man het goed dat zij contact met mij had. Best wel raar dat dat kon, een Hollandse jongen die contact had met een getrouwd Irakees meisje.

Mijn Arabische maatje Naima is een beetje te verlegen en wil niet herkenbaar in mijn essay staan.



4.6 Succes en resultaat

Zo boekte ik met het gebruik van mijn dialogische onderzoeksmethode langzamerhand een aantal successen. Het was een methode die zich had ontwikkeld en geëvolueerd was. Ik had de methode bewuster ingezet en dat had resultaat gehad.

Uiteindelijk is mijn hele project afhankelijk geworden van de laatste fase van deze geëvolueerde methode. Wat als een praatje begon en resultaat opleverde, ben ik bewust in gaan zetten. Deze methode is zo geëvolueerd dat het de basis van al mijn eindproducten is. Een manier om informatie te vergaren en hieruit het juiste onderwerp te destilleren, waarmee ik producten kan maken. De stappen hoe de methode zich geëvolueerd heeft zal ik nader beschrijven.



Hier sta ik op de foto samen met mijn maat/baas Mimoun, van de viswinkel waar ik tijdens mijn afstudeerproject stage heb gelopen.

Fase 1:

In deze fase interesseerde ik me voor de Arabische taal, gebruikte een woordje in de winkel en merkte dat mensen er positief op reageerde.

Fase 2:

Omdat reacties positief waren ben ik actiever bezig gegaan met het leren van de taal en ben het op meerdere plekken gaan inzetten. Zo veroorzaakte ik dat ik meer "leermeesters" kreeg en meer reacties kon peilen.

Fase 3:

Deze fase ging ik in toen ik besloten had dat mijn afstudeerproject over dit onderwerp moest gaan. Ik ben meer doelgericht de taal gaan inzetten en gaan kijken of ik informatie verkreeg, of contacten opdeed die mij zouden kunnen helpen tijdens het proces van mijn afstudeerproject.

Fase 4:

In deze fase ging ik mijn onderzoeksmethode zo inzetten dat ik er een actie aan kon koppelen. Doordat ik wist hoe mensen op mij reageerde, kon ik mezelf in een situatie plaatsen waarin ik als een onderzoeker mijn methode toepaste. In die situatie moesten zich dan zoveel mogelijk onderwerpen bevinden waar ik wat van kon opsteken, zoals taal, cultuur, reacties op mij, het opbouwen van een band en alle onverwachte dingen die tijdens een situatie naar voren zouden kunnen komen. Ik nam de eigenschappen van een spons aan: alles documenteren wat er op me afkwam. Alle informatie moest ik op de juiste manier documenteren en ik moest een onderwerp kiezen wat ik het belangrijkste of het interessantst vond om verder te onderzoeken..

Zo werkend kan er een product uit voortvloeien waarmee je een bewustwordingsproces op gang brengt of waarmee je een bepaald punt er uit licht dat bijvoorbeeld een sociale functie kan gaan vervullen. Je kunt iets constateren waar je op een activistische manier op reageert en dit verspreiden in de context waarin je het aan de kaak wilt stellen. De mogelijkheden tijdens deze methode zijn eindeloos, alleen de kunst is om heel erg bewust te zijn welke informatie er op je afkomt en wat de beste informatie is om te gebruiken. Je moet met een soort 'helikopter view' naar het project kijken en alsof je een buitenstaander bent, beoordelen wat de meest interessante informatie is die je tijdens het onderzoeksproject hebt verkregen.

5 ORDE!

5.1 Hercontextualiserings methodes & ordeningsmethodes in het proces boek

Al eerder in dit essay heb ik het gehad over de ontwikkeling die een methode in de jaren kan ondergaan. Ordeningsmethodes zijn naar mijn mening erg belangrijk en het is dan ook nodig om deze methodes goed te bewaken en secuur in te zetten.

Ik denk dat deze methodes ook erg persoonlijk zijn. Ik heb misschien behoefte aan een bepaalde structuur in mijn proces, omdat ik anders het overzicht verlies, maar voor een ander hoeft dit helemaal niet te gelden.

Ik zie mede studenten vaak schrijven in een dummy. Ze schrijven dan aantekeningen van alle vakken dwars door elkaar. Toen ik in de eerste klas kwam was ik me nog totaal niet bewust van ordeningsmethodes, maar wist wel dat ik geen aantekeningen van alle vakken in één dummy moest gaan schrijven, omdat ik dan kon voorspellen dat ik het overzicht kwijt zou raken. Eigenlijk zijn dit de eerste tekenen van mijn bewustwording voor ordeningsmethodes. Door fouten te maken en soms dingen over het hoofd te hebben gezien, ga je deze methodes bijschaven.

5.2 Meerdere fases

Tijdens een proces ga ik door meerdere fases. Ik kan deze onderscheiden in:

1. De onderzoeksfase

2. De ontwerpfase

3. De uitwerkings fase



Bij elke fase vind ik het erg belangrijk om alles in de juiste volgorde te documenteren en dit op een goede visuele manier weer te geven waardoor je een goed overzicht krijgt. De manier waarop je de ordening maakt en dit visueel vertaalt zou ik bestempelen als de ordeningsmethode.

Tijdens elke opdracht, of dit nou voor een klant of een school opdracht is, maak ik gebruik van bepaalde methodes in deze drie fases. In de afgelopen jaren heb ik deze methodes steeds herontworpen en verbeterd.



5.3 Veranderingen in de loop der jaren.

Ik zal proberen een samenvatting te geven en de belangrijkste veranderingen in de ontwikkeling van mijn ordeningsmethodes hieronder in kaart te brengen.

1. Eerste en tweede jaar van de kunstacademie:

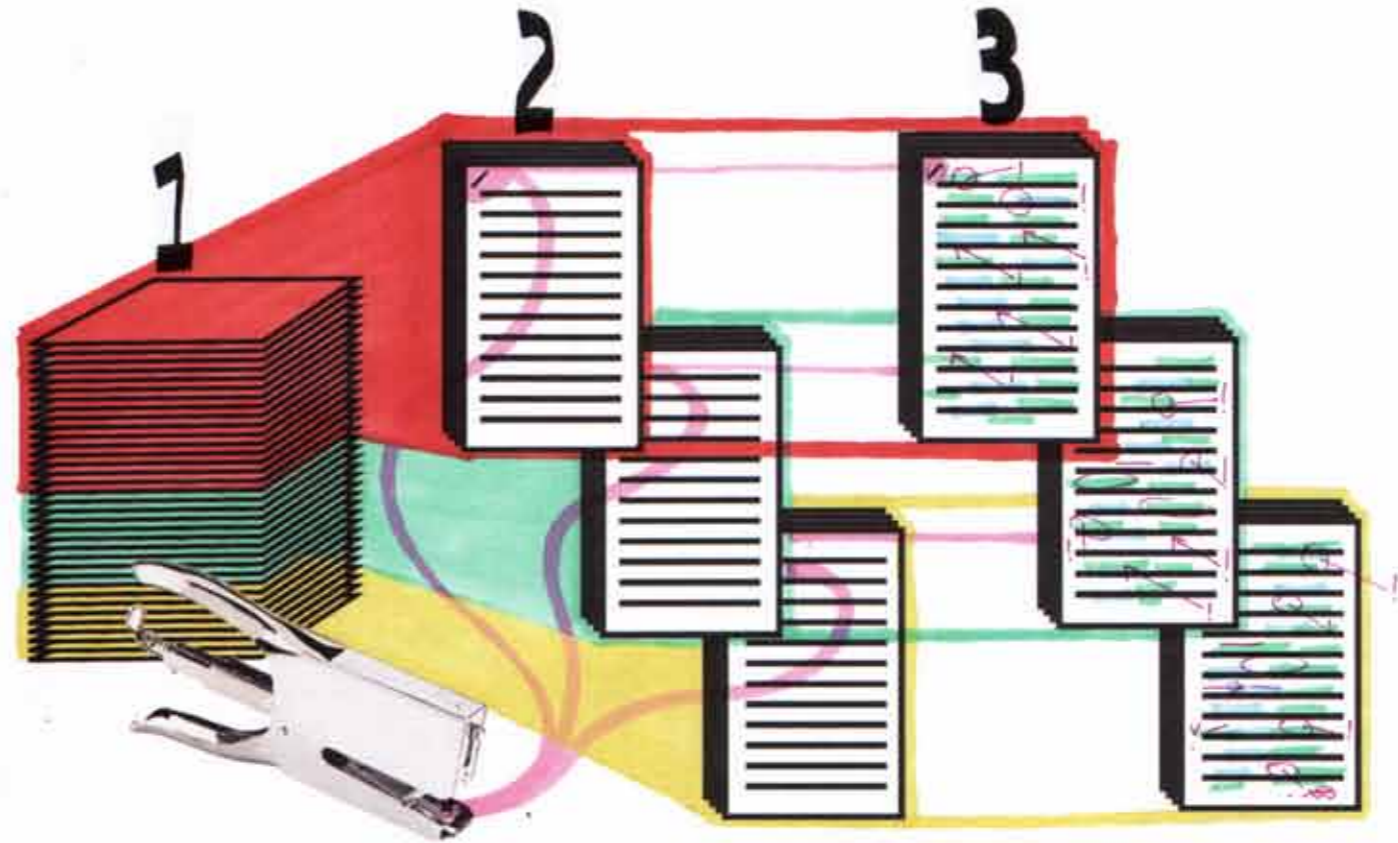
In de eerste klas deed ik alleen vorm onderzoek.

De inhoud van alle opdrachten hadden te maken met jezelf. Tijdens het vorm onderzoek doe je vondsten en deze documenteerde ik al wel in volgorde, zodat ik later kon zien welke vondst ik op welk tijdstip deed.

In de tweede klas, toen we begonnen te werken met onderwerpen waarbij je het uitgangspunt wel uit een onderzoek verkreeg, maakte ik het welbekende 'stapeltje'. Enorm veel printjes en teksten over het onderwerp opgestapeld zonder volgorde in tijd en belangrijkheid. Tijdens die besprekingen grabbelde ik dan wat door die stapel heen en zei vaak: "UuH".

Op een gegeven moment koppelde ik bepaalde onderwerpen van mijn vooronderzoek al aan elkaar door de vellen met een nietje te verbinden. Ook begon ik zaken te arceren om interessante dingen in mijn onderzoek aan te geven.

In dit schema zie je hoe in een grote ongeordende stapel onderzoek, enigszins een ordening wordt aangebracht door de stapel in drie subonderdelen te verdelen en in deze drie stapels weer hoofd en bijzaken te arceren en nieuwe aantekeningen toe te voegen.



2. In het derde jaar van de kunstacademie:

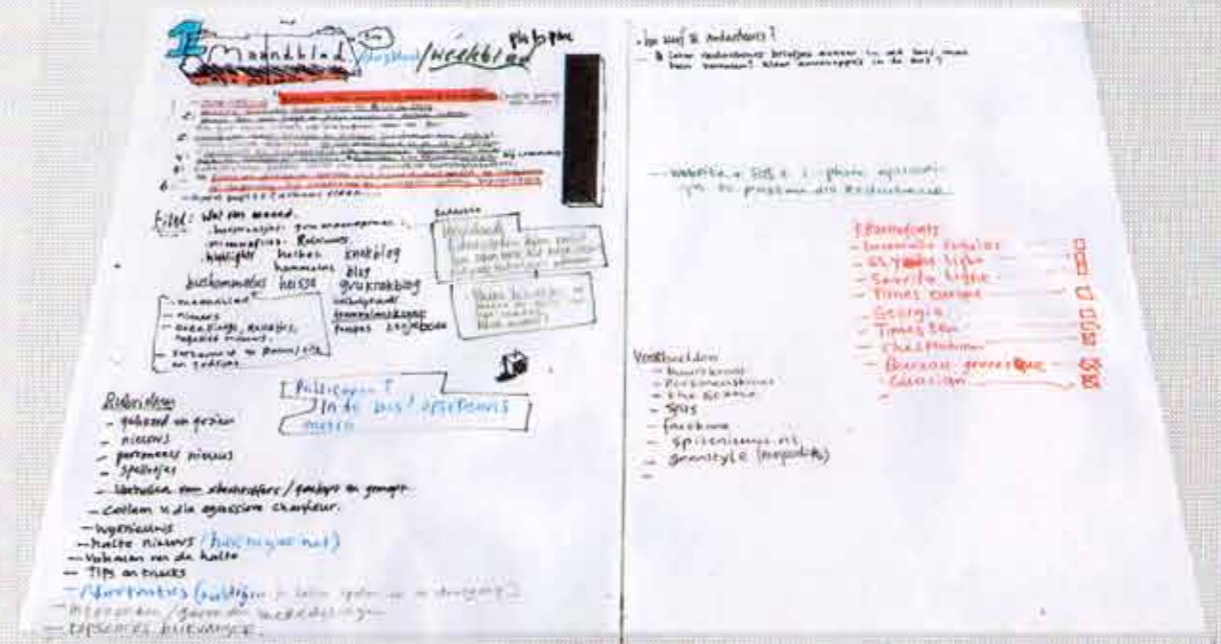
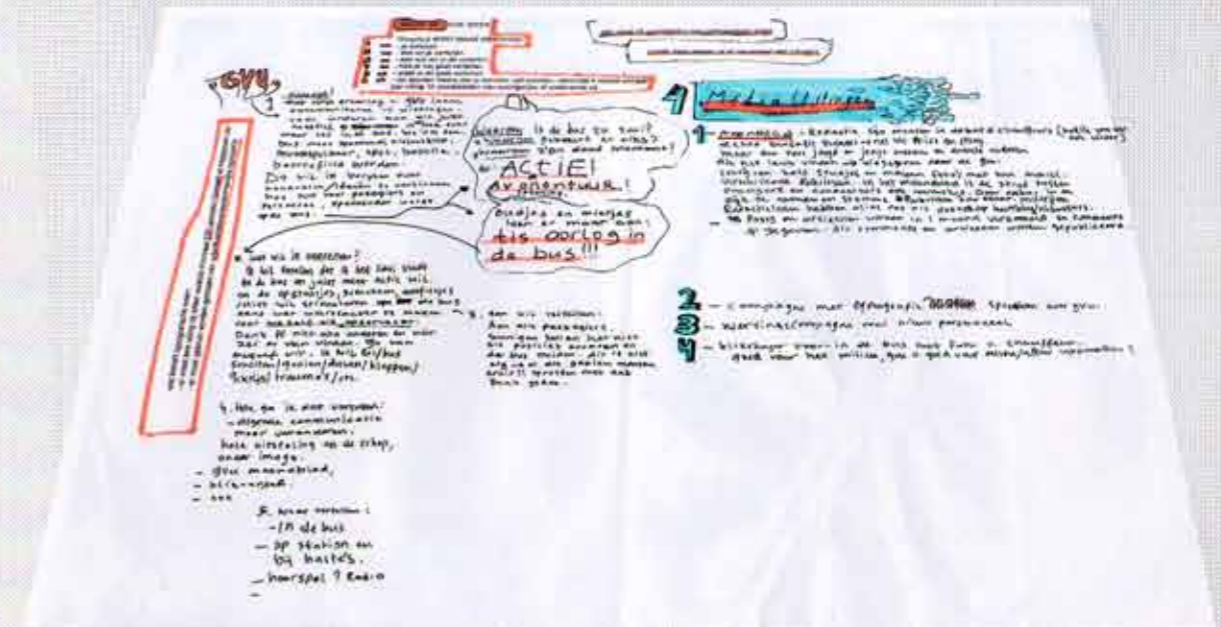
In het een derde jaar begon ik met het maken van boekjes waarin ik mijn proces vastlegde.

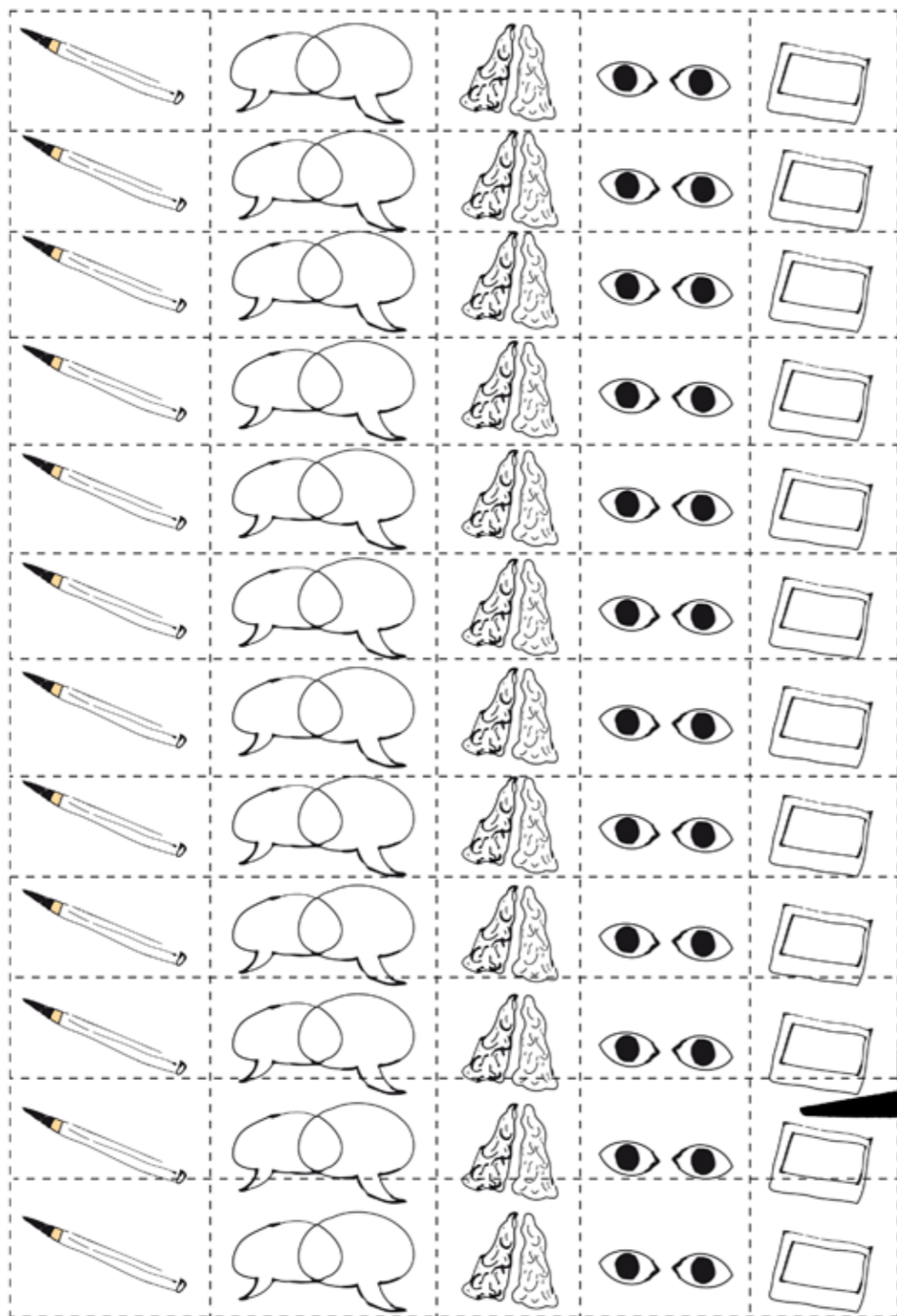
Als ik bijvoorbeeld voor een project meerdere uitingen moest maken kregen deze allemaal een eigen pagina. Ik probeerde bepaalde onderwerpen in mijn onderzoek al een kopje te geven zodat ik niet één lang onoverzichtelijk verhaal hoefde uit te pluizen als ik terug wilde kijken in mijn proces. Voor de buitenstaanders was er eigenlijk geen touw aan vast te knopen. Als ik er in terugkijk kost het mij nu ook veel tijd om te begrijpen waarom ik bepaalde dingen op bepaalde plekken had staan. Ik gebruikte weinig logica, werkte niet genoeg met koppen, schreef her en der hersenspinsels en er was te weinig overzicht over het project.

Toen ik begon met afstuderen was mijn streven om alle zwakke punten uit mijn procesboeken uit de derde klas te gaan verbeteren en het procesboek ook overzichtelijk te maken voor anderen. De uiteindelijke vorm die het nu heeft is ook langzamerhand tijdens het proces ontstaan.

In het begin van het proces merkte ik dat ik in dit procesboek meerdere onderdelen van mijn afstuderen moest documenteren. Ik had al een voorgevoel dat als ik dit allemaal achter elkaar zou gaan zetten, zonder hier een verduidelijking voor te gaan ontwerpen, het een grote bende zou worden.

Twee pagina's van mijn proces boek uit het derde jaar.





5.4 Onderdelen uit mijn procesboek:

Ik deed onderzoek, had bepaalde inzichten en moest bijvoorbeeld zaken documenteren. Daarom besloot ik voor elk onderdeel een icoon te ontwerpen en zo in het hele verhaal een ordening aan te brengen.

Bovenaan een pagina is hierdoor altijd duidelijk te zien wat het onderwerp van die pagina is, makkelijk als je er doorheen bladert en snel iets wilt vinden. Ik geef nu een opsomming en uitleg van de onderdelen uit mijn procesboek

5.5 Methode van de iconen.

De iconen hebben te maken hebben met de onderwerpen:

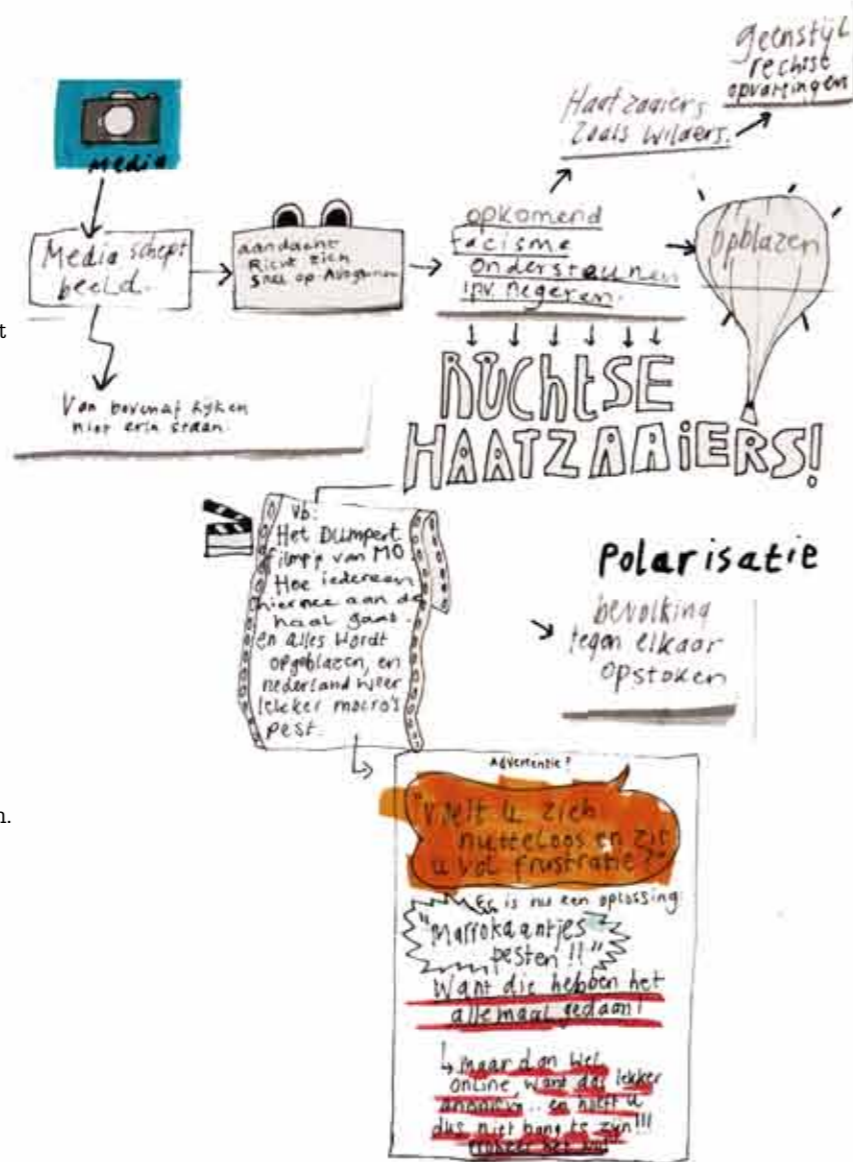
1. Bespreking
2. Ideeën/brainstorm
3. Research
4. Documentatie
5. Constateringen/visie.



5.6 Methode van de tijdslijn:

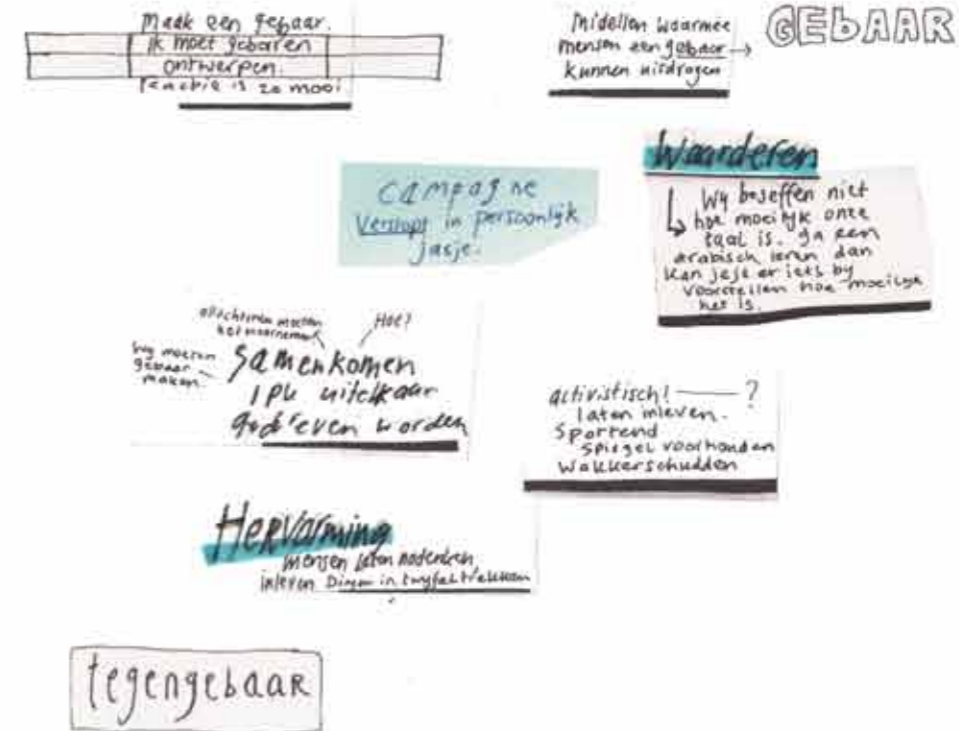
Bij het uitschrijven van besprekingen, brainstormsessies en aantekeningen, maak ik gebruik van het schrijven in de volgorde waarop de ideeën in me opkwamen of de volgorde waarin de bespreking verlopen is. Dit doe ik omdat ik achteraf dan kan teruglezen hoe het proces verlopen is en ik weer terug kan gaan in die gedachtegang (een soort déjà vu gevoel) en zo precies kan begrijpen wat ik toen dacht.

Het proces is dus volledig op volgorde van tijd vastgelegd. Dit is erg handig omdat je bijvoorbeeld kunt zien dat een bepaald stuk research na een bepaalde bespreking kwam. En zo kun je je dan weer herinneren dat je tijdens de bespreking bent geweest op het opzoeken van bepaalde stukjes research.



Dit schema heb ik duidelijk proberen te maken hoe mijn gedachtegang is verlopen.

WAE IK WIL -----> (ONTWERPEN)



Bij de methode van de concretie probeer ik in duidelijke punten weer te geven waar het mij om gaat en wat ik wil ontwerpen.

5.7 Methode van de concretie:

Soms is het nodig om een aantal pagina's samen te vatten in een concluderend beeld. Een vorm die te herkennen is en waarvan je weet, als je deze opmaak ziet, dat er iets geconcretiseerd wordt. Het is een soort samenvatting, een conclusie pagina die meestal gaat over de voorafgaande pagina's.

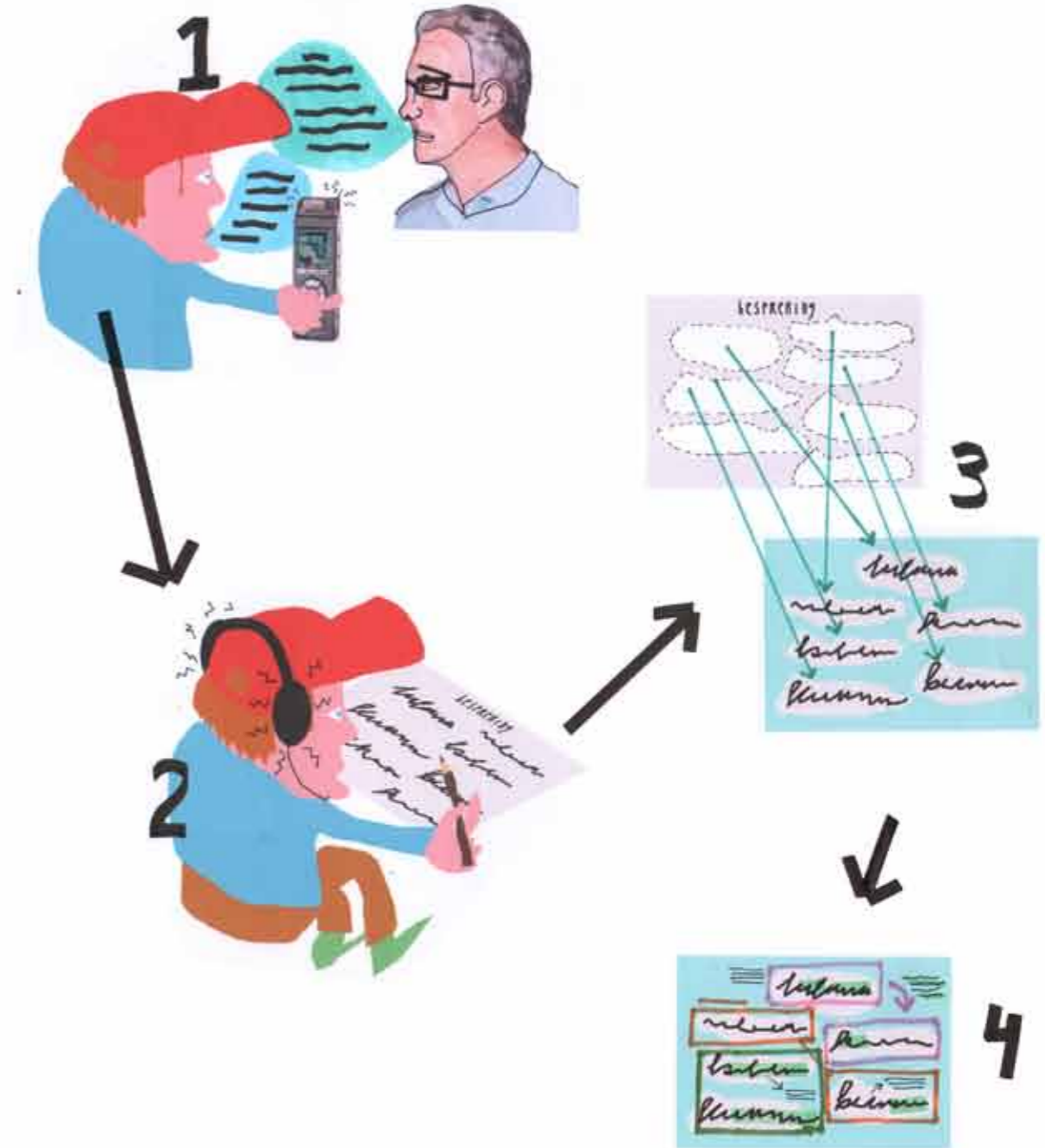
Zoals je tijdens een bespreking aan het einde met elkaar een aantal conclusies trekt is dat hetzelfde als wat ik hier heb willen bereiken.

5.8 De opneem- en uitschrijfmethode:

Besprekingen zijn altijd erg verwarrend. Ik zie mensen altijd druk schrijven, tekenen op hun laptop en tegelijkertijd luisteren naar de feedback die gegeven wordt door iemand die al 30 jaar lang in het vak zit en waarbij de meeste dingen die er gezegd worden je soms sowieso al boven de pet gaan. Door mijn fysieke beperking ben ik besprekingen gaan opnemen. Daarbij ben ik tot de conclusie gekomen dat dit een ontzettend goede manier is om niets van deze zeer belangrijke besprekingen te missen.

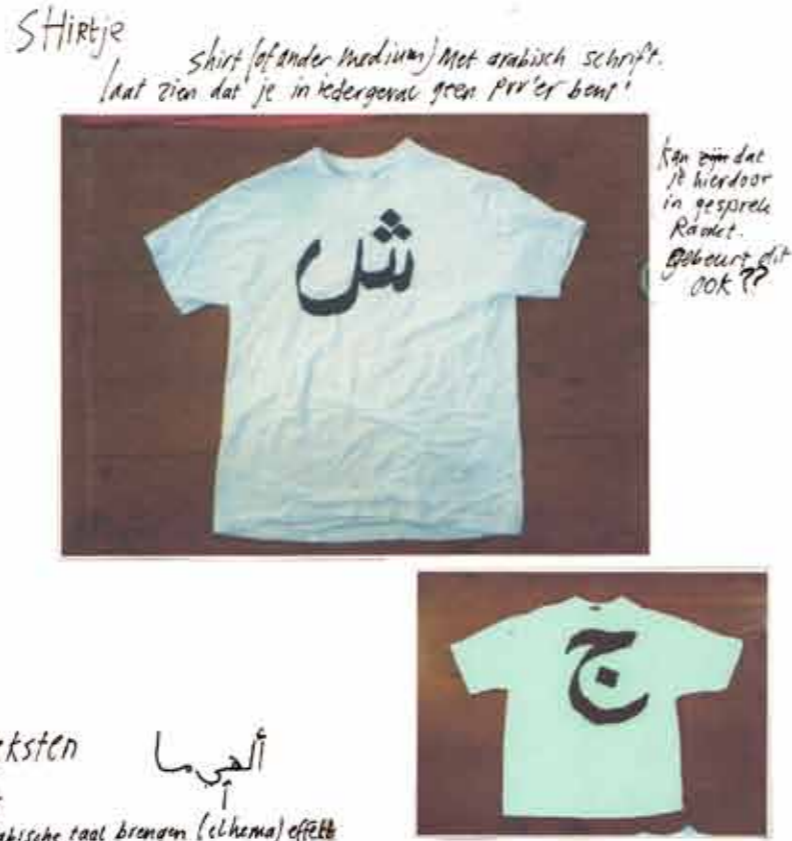
Een methode die ik al twee jaar hanteer is, dat ik na een bespreking, de bestanden op mijn computer zet, rustig ga zitten met pen en papier, en de hele bespreking uitschrijf. Daarna koppelde ik de belangrijke punten aan elkaar en zet deze in de juiste tijdslijn. Nadat dit is gebeurd, plak ik de gereorganiseerde bespreking opnieuw op een vel papier en geef de belangrijkste zaken aan met een markeerstift, omlijn bepaalde conclusies of geef verduidelijking op een andere visuele manier weer.

De fases waarin de opneem-en uitschrijfmethode' verloopt.



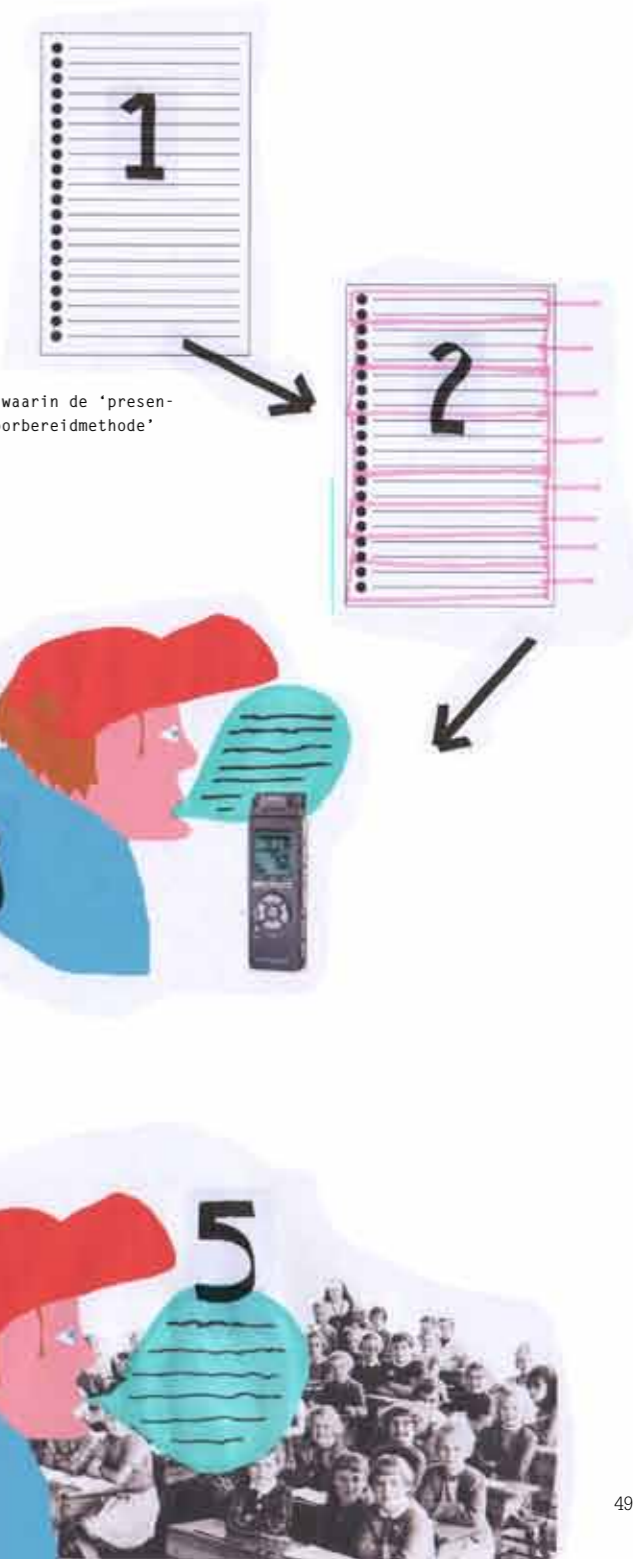
5.9 Methode van de archivering:

Als ik bepaalde onderzoeksprojecten heb afgerond leg ik deze vast in het procesboek door middel van archivering met beeldende ondersteuning. Bij de beelden schrijf ik kort een stukje tekst waarin ik vermeld waarom ik dit product heb gemaakt, wat de goede eigenschappen hiervan zijn en dingen die aan dit project verbeterd kunnen worden. Zo kan ik voor mezelf teruglezen wat ik op dat moment over dat product dacht, en wat ik op dat moment relevante informatie vond om bij de archivering te vermelden.



5.10 Presentatie voorbereid methode:

Tijdens een presentatie vind ik het belangrijk dat ik de punten die ik ga behandelen in de juiste volgorde vertel. Ik schrijf dan ook de hele presentatie uit in een tijdslijn. Per punt schrijf ik alle relevante zaken op die nodig zijn om dit punt zo volledig en duidelijk mogelijk te communiceren. Als ik de volledige tijdslijn op de juiste manier hebben uitgeschreven, groepeer ik deze in onderdelen waarbij ik een beeld als ondersteuning maak. Op deze manier krijg je een duidelijke verhaallijn met ondersteunend beeld. Als ik klaar ben pak ik mijn opname machientje en 'ratel' het hele verhaal op. Deze opname gebruik ik ter voorbereiding van de presentatie en het verhaal is erg makkelijk te onthouden omdat je het juiste verhaal keer op keer kan terug luisteren. Het is net als het onthouden van een songtekst, op een gegeven moment ken je de tekst gewoon letterlijk uit je hoofd. Ik oefen dit dan terwijl ik door de beelden van mijn presentatie heen ga.



6 in de Maak

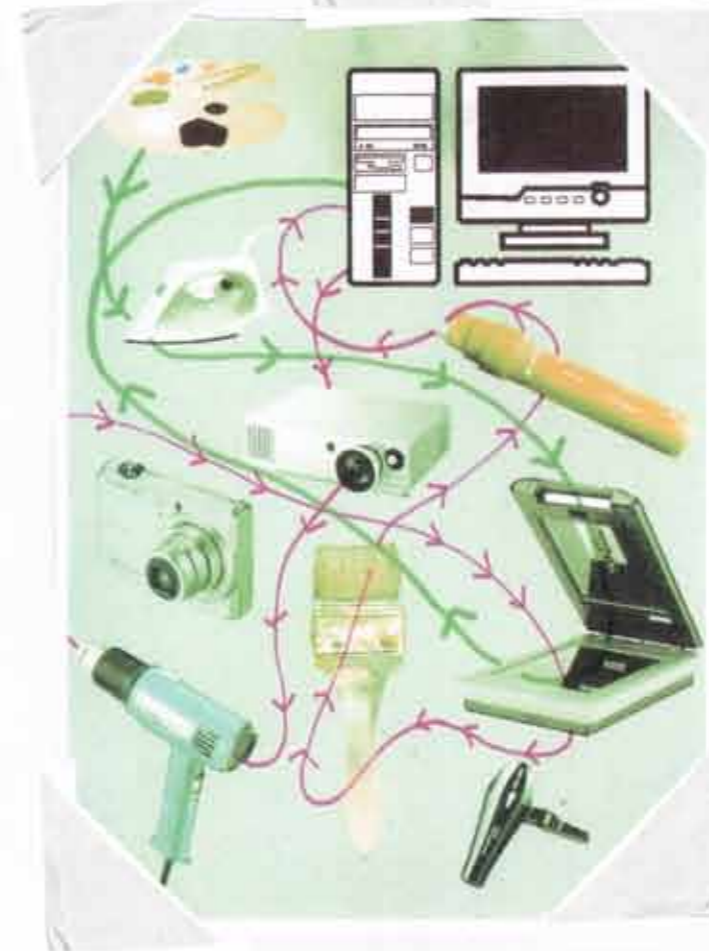
6.1 Verbeeldings methodes

Een verbeeldingsmethode omvat alles wat effect heeft op de uitwerking, tijdens het beeldend uitwerken/visueel maken van je verhaal, idee, standpunt of wat je wilt vertellen. De verbeeldingsmethode heeft twee aspecten: Je hebt de tools en de methode zelf. Je tools of middelen zijn zaken die effect hebben op de methode, die de methode kunnen verbeteren en een wezenlijk effect hebben op de visuele vorm.

Een verbeeldingsmethode is dus niet alleen maar de volgorde die je hanteert bij het maken van een beeld, maar heeft ook te maken met de tools, bijvoorbeeld de inrichting van je werkplek, het scala aan materiaal wat je bezit, en vooral je eigen creativiteit om deze elementen op de juiste manier te gebruiken, maar helemaal belangrijk; te managen. Als je bijvoorbeeld bijna geen papier in huis hebt, je zwarte inkt is op, je kwasten zijn stuk, en je hebt geen lijm, kan je constateren dat het slecht managen van je tools effect heeft op je methode en zo dus op de visuele vorm.

Ook is het erg belangrijk om deze methodes constant onder de loep te nemen en hierop te reflecteren. En als je tegen probleem aanloopt deze ook te constateren en te verbeteren.

Het opruimen en ordenen en optimaliseren van je werkplek is een methode.



Een schematische weergave van welke 'tools' ik gebruik, met hierin een mogelijke volgorde aangegeven waarop ik de ze gebruik.

6.2 Mijn bewustwording van verbeeldingsmethodes.

Ik heb in 2005 door een aangeboren beperking aan mijn arm, me zodanig overbelast, dat ik een revalidatieprogramma moest volgen. Ik was blij dat ik na negen maanden mijn school weer kon oppakken. Nadat ik het revalidatieprogramma had verlaten, moest ik de spierkracht in mijn armen vanaf nul weer opbouwen. Ik hield nogal van priegelwerk op de computer en vond iets mooi als je zag dat er veel tijd ingestoken was. Ik moest accepteren dat ik deze manier van werken compleet moest laten vallen en vanuit het team van artsen werd erop gewezen dat ik mijn 'verbeeldingsmethodes' zodanig moest aanpassen dat het voor mij fysiek te doen was. Een hele klus.

6.3 Met vallen en opstaan

"Van mijn zwakte mijn kracht maken" was de opdracht die ik kreeg van de leraren op school. Tijdens dit proces moest ik eigenlijk lering trekken uit de fouten die ik maakte. Ik wist nog niet wat er fysiek precies haalbaar was en als ik door het overschatten van mijn eigen krachten te ver was gegaan, moest ik voor de verbeeldingsmethode die ik had gebruikt een minder fysiek belastende variant kiezen. Het eerste jaar ging het met vallen en opstaan, maar langzamerhand begon ik de goede kant op te gaan. Door het durven maken van fouten ontdekte ik juist oplossingen. Dingen die ik voor mijn revalidatie maakte waren nu voor mij onmogelijk om uit te voeren. Ook lette ik niet meer op priegelwerk van ontwerpers, maar keek naar voorbeelden die ik zelf fysiek zou kunnen uitvoeren. Mijn hele kijk op ontwerpen veranderde.

Door mijn beperking ben ik me dus bewust geworden van deze verbeeldingsmethodes. Na mijn terugkeer uit het revalidatieprogramma is mijn beeldtaal, door deze methodes aan te passen, langzamerhand veranderd.

Soms was het erg moeilijk, want als je een opdracht inhoudelijk rond had, moest dit ook altijd aansluiten bij mijn fysieke kunnen. Hierbij liep ik soms tegen de lamp en kwam ik erachter dat er veel te veel kracht ging zitten in mijn uitwerking. Ik kreeg het eindproduct dan niet af en leerde hiervan dat ik echt een andere oplossing moest vinden. Ik voelde dat ik er was ingetuind en had gefaald; dit moest ik overwinnen.

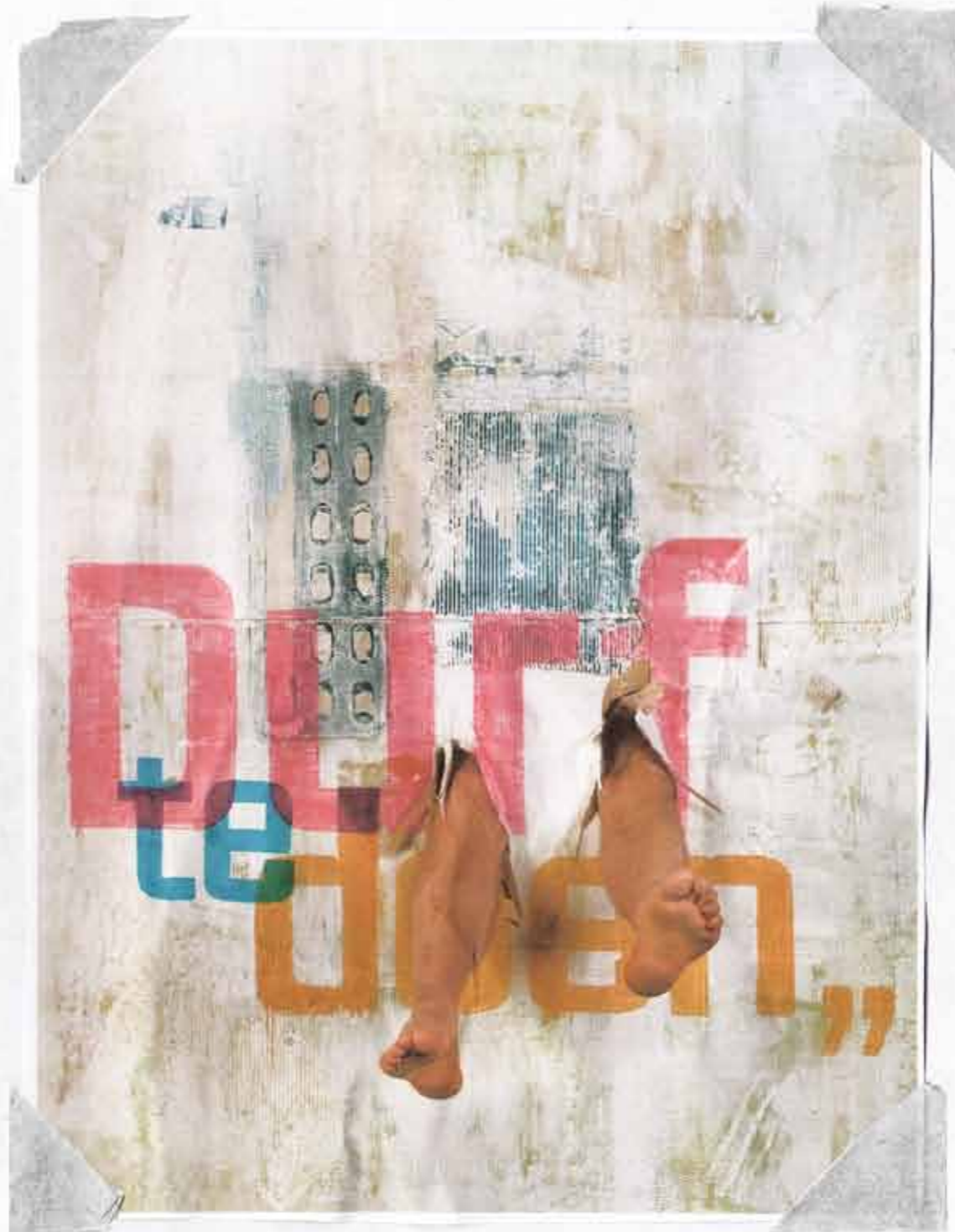


6.4 Karel Martens: durf te doen!

Toen ik in de tweede klas een project deed waarbij we onze favoriete ontwerper moesten interviewen heb ik een interview afgenomen met Karel Martens. Mijn laatste vraag was: "wat zou u doen met mijn handicap? En hoe zou u zoeken naar een passende beeldtaal?" Het antwoord luidde: durf te doen! Na dit interview moest ik een tribute maken aan Karel Martens. Tijdens het maken van deze tribute heb ik zijn tip in acht genomen en heb echt gedurfd. Ik heb een grote kartonnen plaat bestempeld, geschilderd op de manier waarop Karel Martens in het klein werkt. Ik heb er heel groot "durf te doen" opgezet, en ben er toen dooreen gesprongen. Hiervan heb ik een foto gemaakt en dit was mijn uiteindelijke tribute.

Dit is het begin van de bewustwording van mijn verbeeldingsmethodes geweest.

De 'tribute' voor Karel Martens, die voor mij een omslag op de kijk van mijn verbeeldings methodes was.



6.5 De eisen die ik 'moest' stellen aan mijn verbeeldingsmethodes.

Door mijn beperking moesten mijn verbeeldingsmethodes zo min mogelijk fysiek belastend zijn. Of ik het nou mooi vond of niet, ik moest iets maken wat voor mij te behappen was. Dat mijn smaak qua ontwerpen misschien later pas zou veranderen en dat wat ik nu maakte mij in vorm nog niet echt aansprak, was bijzaak. Wat voor mij erg zwaar was, was werken op de computer, dat was het eerste wat ik ging mijden. Ik werkte dus vooral analogoog en gebruikte veel stiften, verf en vooral mijn scanner.

6.6 Tools

De scanner was voor mij in het begin een belangrijke tool. Met dit apparaat kon ik iets wat analogoos was digitaal maken, en met mijn kennis over Photoshop kon ik het beeld zo bewerken dat het moeilijk te verklaren was hoe ik het had gemaakt. Daarna begon ik met mijn printer te experimenteren. Ik maakte collages op A3 formaat waarna ik het papier weer door de printer haalde en er kleurvlakken op printte. Dit was een beetje het begin van mijn eigen methode.

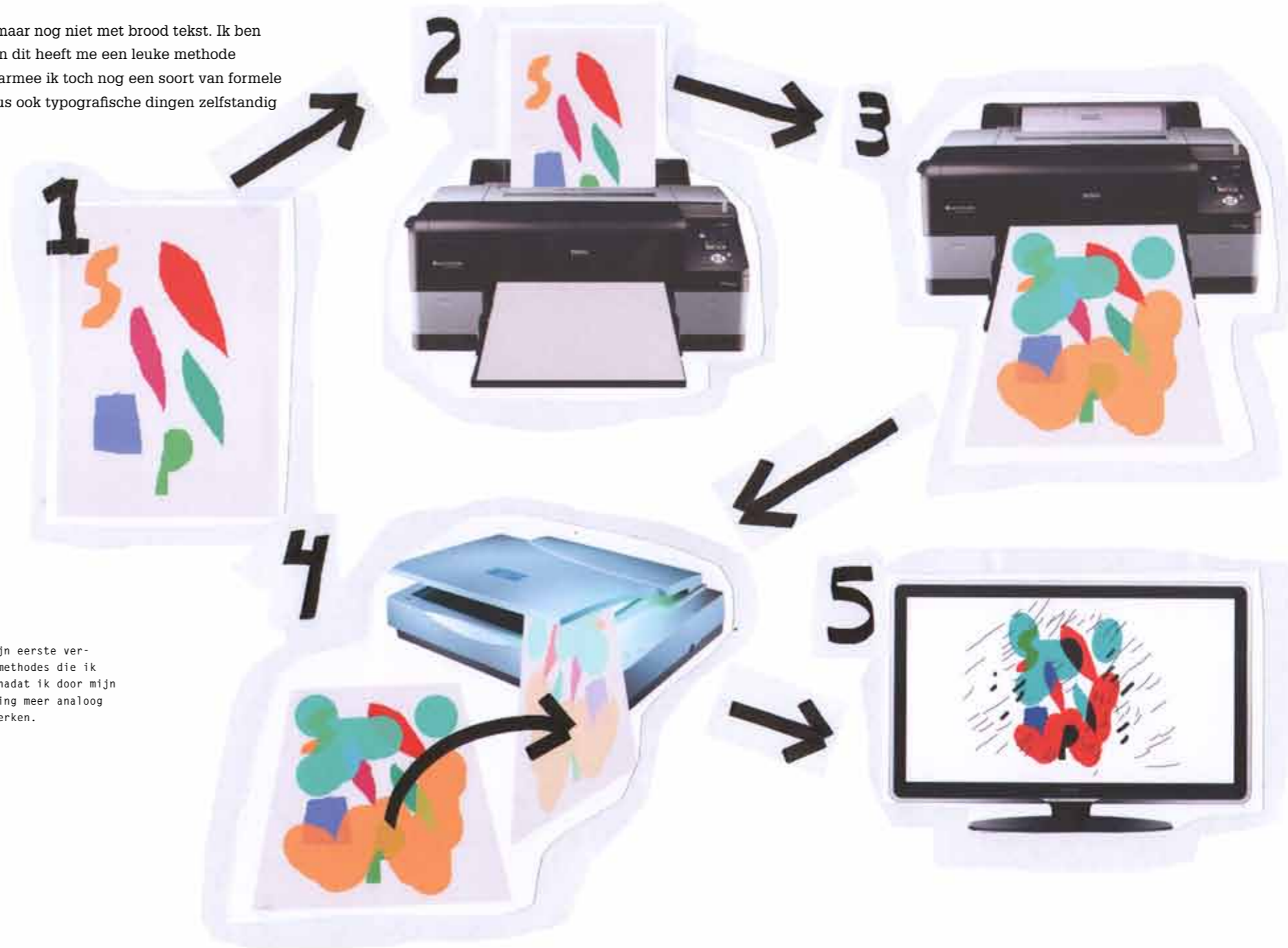
In de jaren op school breidde ik mijn arsenaal aan tools die ik gebruikte uit. Ook begon ik erg bewust te oefenen met het maken van beelden. Ik gebruikte verschillende technieken die steeds evolueerde waarin de printer en de scanner altijd een belangrijke rol hebben gespeeld.

Zo zat ik tijdens elke fase van mijn schooltijd in een andere fase met betrekking tot mijn beeldingsmethodes. Ik merkte dat een aankoop van een bepaalde tool, grote verandering teweeg konden brengen in de beeldtaal van mijn werk. Ook als ik op mijn methode reflecteerde en deze dan aanpaste waar nodig, leidde dit ook tot andere beelden.

Nu kan ik alles wat ik in deze jaren gemaakt heb analyseren en beschrijven welke beeldingsmethodes ik heb gebruikt bij het produceren van het ontwerp. Ik kan vertellen hoe deze methodes zijn ontwikkeld en alles uit de doeken doen wat ik tijdens mijn studie heb ontdekt, maar dat ga ik niet doen en zeker niet verklappen. Ik kan wel tot slot een voorbeeld geven van een methode die ik heb ontdekt voor het maken van formele typografie, iets wat ik in het tweede jaar nog altijd op de computer deed. Op een gegeven moment merkte ik dat dit me fysiek opbrak. Ik heb vaker geëxperimenteerd met het analogoos maken

van typografie maar nog niet met brood tekst. Ik ben dit gaan doen en dit heeft me een leuke methode opgeleverd, waarmee ik toch nog een soort van formele typografie en dus ook typografische dingen zelfstandig kan ontwerpen.

Één van mijn eerste beeldingsmethodes die ik gebruikte nadat ik door mijn overbelasting meer analogoos ben gaan werken.



Kijk op :
www.
arabisch
PRAATJE
.nl

Om mijn afstudeer
project te bekijken.



In deze visual essay blik ik terug op mijn tijd op de kunstacademie en het proces van mijn afstudeer project. Hoe ik bewust omga met het herkennen van fascinaties en hoe ik werk met onderzoeks-, ordenings-, en verbeeldingsmethodes.

Ik vertel hoe deze methodes zijn ontwikkeld in de jaren en hoe ik langzamerhand meer controle kreeg over mijn ontwerpproces. Ook geef ik een kijkje achter de coulissen van mijn afstudeer project waarbij ik vooral in ga op mijn fascinatie voor dit onderwerp, hoe het proces verliep en hoe mijn onderzoeksmethodes zich langzaam hebben ontwikkeld.

Zal ik het een soort dagboek achtig theorieboekje noemen?